

Prohlížím si ztichlé jezero. Jsem si jistá, že má smysl takhle riskovat.

Temná hladina je klidná a hladká jako naleštěné sklo, nenarušují ji ani záchvěvy větru. Zvedá se mlha, míří dál od průzračných hor tyčících se na pozadí oblohy, která má barvu jako modřina. Ze rtů se mi dere nedočkavý výdech. Za chvíli vyjde slunce.

Právě přijíždí udýchaná Azurka. Ani se nenamáhá postavit kolo na stojan, jen ho mrskne vedle mého. „Copak jsi mě neslyšela? Vždyť víš, že neumím šlapat tak rychle jako ty.“

„Nechtěla jsem přijet pozdě.“

Nad horami konečně vykoukne slunce. Temné jezero lemuje úzký rudozlatý pás paprsků.

Azurka vedle mě zavzdychá. Je mi jasné, že si představuje to, co já – co brzké ranní slunce udělá s její kůží.

„Jacindo, stejně bysme neměly,“ poznamená, ale nezní to nijak přesvědčivě.

Zabořím ruce do kapes a zhoupnu se na patách. „Chtěly jsme to zkusit, ne? Podívej na to slunce.“

Svléknu se, dřív než stihne cokoliv namítnout. Schovám oblečení za keř a stoupnu si na samý kraj jezera. Třesu se, ale ne z ranního chladu. Chvěju se nadšením.

Vtom už na zem padá Azurčino oblečení. „Cassian bude zuřit,“ prohodí.

Zamračím se. Jako by mi záleželo na tom, co si Cassian myslí. Nechodím s ním. I když na mě včera při nácvičku úhybných manévrů znenadání nalétl a pokusil se mě vzít za ruku. „Nech toho. Teď na něj nechci myslet.“

Tuhle malou vzpouru jsem vymyslela i proto, abych se dostala co nejdál od něj. Od Cassiana. Neustále se mi drží nablízku. Sleduje mě tmavýma očima. Vyčkává. Jak ráda bych ho přenechala Tamře. Co bych za to dala, kdyby stál o ni, kdyby vedení našeho kmene nevybralo mě, ale ji. Kohokoliv, jenom ne mě. Vzdychnu. Vadí mi, že jsem neměla na vybranou.

Naštěstí mám v tomhle ohledu ještě dost času. Ale teď na to nechci myslet.

„Tak hurá na to.“ Snažím se pročistit hlavu, vnímám jen okolní hučení. Větve s šedozelenými listy. Ptáky probuzené za rozbřesku. Lýtka mi ovine vlhká mlha. Protahuju si prsty na nohou, v duchu počítám, kolika kamínků se na drsné hrbolaté zemi dotýkám. V prsou cítím dobře známé pnutí. Moje lidská pokožka mizí, ustupuje a nahrazuje ji silnější drakijská kůže.

Napíná se mi obličej, tváře ostře vystupují, sotva znatelně se posouvají a zvětšují. Dýchám jinak, protože se mi proměňuje nos, chrupavky se rozestupují. Ruce i nohy se uvolňují a prodlužují. Protahování kostí mi dělá dobře. Podívám se na oblohu. Mraky už nevypadají jako pouhé

šedé šmouhy. Vnímám je, jako bych prolétala mezi nimi. Cítím, jak mě laskají studené kapky.

Netrvá to dlouho. Tohle je moje možná vůbec nejrychlejší převtělení. Jde to snáz, když si můžu svobodně přemýšlet a když je u toho jen Azurka. Když se na mě Cassian příkře nedívá. Když nevidím, že má máma v očích strach. Když mě ostatní nesledují, nehodnotí a nekritizují.

Oni mě totiž neustále za něco kritizují.

Vyrostou mi křídla, vykukují mi nad rameny. Už jsou celá dobře vidět. Rozevřou se – ozve se zašeptání, vzdech. Jako by i ona hledala povyražení. Svobodu.

Cítím na prsou dobře známé chvění – to se mi rozšiřuje hrudník. Jako bych předla. Otočím se. Azurka je také připravená, vypadá nádherně. Září nejrůznějšími odstíny modré. Pod tmavě modrou drakijskou kůží jí v přibývajícím světle probleskuje růzovofialové zabarvení. Toho jsem si nikdy předtím nevšimla.

Je to totiž vidět až teď za rozbřesku, když se chystáme vzlétnout. To je ovšem v našem kmeni zakázané. Jenže v noci bychom o hodně přišly.

Obdivně si prohlížím své štíhlé ruce – rudozlatě se lesknou. Zamyslím se. Představuju si velký jantar ze šperkovnice, ve které máme schované naše rodinné drahokamy a klenoty. Moje kůže má totiž stejnou barvu jako baltský jantar prozářený sluncem. Je to jen optický klam. Vypadá křehce, a přitom je pevná jako brnění. Už dlouho jsem se takhle neprohlížela. Už dlouho jsem na kůži necítila sluneční paprsky.

Azurka vedle mě tiše vrní. Podíváme se na sebe – obě máme zvětšené duhovky a místo panenek tmavé svislé šterbiny. Je mi jasné, že teď už nebude mít nic proti. Dívá

se na mě zářivě modrými duhovkami. I ona je ráda, že jsme tady. Přestože jsme porušily všechna kmenová pravidla a opustily chráněné území. Jsme tady. Jsme volné.

Bříšky prstů se odrazím od země. Křídla zapadnou na místo a pružné membrány se napnou. Začnu stoupat.

Otáčím se ve vzduchu.

Azurka letí vedle mě, směje se hlubokým hrdelním smíchem.

Přežene se přes nás vítr a pak nás na kůži polaskají hebké sluneční paprsky. Jakmile vystoupáme dostatečně vysoko, pustí se Azurka střemhlav k jezeru a udělá několik vývrtek.

Zašklebím se. „Nepředváděj se!“ křiknu. Drakijský hlas mi duní hluboko v hrdle. Azurka zajede pod vodu a na hladinu se vynoří až za několik minut.

Azurka je vodní drakie, a tak se jí ve vodě na bocích udělají žábry. Tím pádem může zůstat pod hladinou... třeba navždycky, kdyby chtěla. Tuhle dovednost si osvojili naši dračí předci, aby dokázali přežít. Všichni drakiové to nedokážou. Například *já*.

Já umím jiné věci.

Vznáším se nad jezerem, čekám, až Azurka vyplave na hladinu. Konečně z jezera vytryskne třpytivý gejzír a ve vzduchu se zaleskne její modré tělo, z křídel se jí řinou kapky vody.

„Máš jedničku,“ pochválím ji.

„Teď ty!“

Zavrtím hlavou a znova se rozletím, svištím bludištěm hor. Dělán, že neslyším, jak za mnou Azurka volá: „No tak, vždyť je to prima!“

Moje nadání rozhodně není prima. Co bych za to dala,

kdybych uměla něco jiného. Kdybych byla vodní drakie. Nebo destruktorka. Nebo viziokryptéřka. Nebo onyx. Nebo... Klidně bych mohla pokračovat.

Jenže já jsem takováhle.

Dštím oheň. V našem kmeni jsem první po víc než čtyři sta letech. Budím tím mnohem větší pozornost, než o jakou stojím. Od chvíle, kdy jsem se jako jedenáctiletá poprvé převtělila, už nejsem Jacinda, ale *ta, která dštívá oheň*. A právě kvůli tomu o mém osudu rozhoduje vedení kmene, jako bych jim patřila. Jeho členové jsou horší než moje máma.

Vtom ve hvízdání větru a hučení mlhy halící zasněžené vrcholky hor zaslechnu ještě jeden zvuk. Je sotva patrný a přichází z velké dálky.

Nastražím uši. Zarazím se, snažím se v hustém vzduchu udržet výšku.

Azurka zakloní hlavu, zamrká a upře dračí oči do dáli. „Co je to? Letadlo?“

Ten rytmický zvuk je čím dál hlasitější, rychle se blíží. „K zemi!“

Azurka přikývne a pustí se střemhlav dolů. Vrhnu se za ní. Otočím se, ale vidím jen rozeklané špičky hor. O to líp to slyším. A cítím.

Blíží se to.

Ten zvuk nás pronásleduje.

„Doletíme zpátky ke kolům?“ podívá se na mě Azurka. Černé vlasy s modrými pramínky jí ve větru vlají jako prapor.

Zaváhám. Nechci, aby dnešní let tak rychle skončil. Kdo ví, kdy se nám zase podaří vyklouznout z domu. Vždyť mě kmen bedlivě střeží a Cassian se neustále -

„Jacindo!“ Azurka na něco ukazuje měňavým modrým prstem.

Otočím se. Leknutím mi poskočí srdce.

Zpoza menší hory se vynořuje vrtulník, proplétá se mlhou – takhle na dálku vypadá hodně malý, ale rychle se zvětšuje.

„Rychle!“ vykřiknu. „K zemi!“

Vrhnou se střemhlav dolů, deru se proti větru, křídla mám sklopená k tělu a nohy propnuté jako šíp. Takhle dokážu vyvinout velkou rychlost.

Jenže ne dostatečně velkou.

Lopatky vrtulníku zuřivě tepou. *Lovci*. Tak rychle jsem ještě neletěla, do očí mě bodá vítr.

Azurka mi nestačí. Křiknu na ni. Ohlédnu se – v průzračných očích jí vidím zoufalství. „Az, pospěš si!“

Vodní drakiové létají jen pomalu. To vím. A ona si toho je také vědoma, a proto tak vzlyká. „Dělám, co můžu! Nenech mě tu, Jacindo! Nenech mě tu!“

Vrtulník se neustále přibližuje. Mám hořko v puse – to ze strachu, protože slyším ještě další dva. Přestanu si dělat naděje, že se jedná o obyčejný vyhlídkový let. Ta eskadra nás chce dostihnout.

Tak takhle chytili tátu? Vypadaly takhle poslední okamžiky jeho života? Pohodím hlavou, snažím se takové myšlenky zaplašit. Dneska neumřu, moje tělo nikdo nerozřeže a nerozprodá.

Ukážu hlavou na stromy pod námi. „Tam se schováváme!“

Drakie zásadně nelétají nízko nad zemí, jenže nám nic jiného nezbývá.

Azurka letí za mnou, kličkuje. Za chvíli už letí vedle

mě. Je tak vyděšená, že málem zavadí o rychle se míhající větve. Zastavím se, vznáším se na místě, prudce se mi zvedá hrud'. Vrtulníky už hučí přímo nad námi, ten dunivý zvuk nás ohlušuje. Koruny stromů vypadají jako zelená pěna.

„Měly bysme se převtělit zpátky do lidské podoby,“ vydechne Azurka.

Kdyby to bylo tak jednoduché. Jsme moc vyděšené. Když se drakie bojí, nedokáže udržet lidskou podobu. Je to obranný mechanismus. V hloubi duše jsme totiž drakie a z toho také pramení naše síla.

Dívám se nahoru, skrz mřížoví zmítajících se větví. Cítím pronikavou vůni borovic a lesa.

„Dokážu to,“ prohlásí Azurka hrdelním drakijským hlasem.

Zavrtím hlavou. „I kdybys to dokázala, pořád by to bylo moc nebezpečné. Musíme počkat, až odsud zmizí. Určitě by je zarazilo, že by chvíli po tom... co zahlídli dvě drakie, potkali dvě holky.“ Srdce mi sevře ledová pěst. Nesmím to dopustit. Nejen kvůli mně, ale hlavně kvůli ostatním. Kvůli drakiům a drakiím na celém světě. Naši nejlepší obranou je to, že umíme vypadat jako lidi.

„Jestli za hodinu nedorazíme domů, budeme mít průšvih!“

Kousnu se do rtu, abych nevyhrkla, že nám hrozí mnohem větší nebezpečí, než že někdo z kmene zjistí, že jsme utekly. Nechci ji ještě víc děsit.

„Musíme se schovat –“

K sekavému zvuku vrtulí se přidá ještě jeden. Nenápadné vrčení. Hrůzou mi vstanou chloupky vzadu na krku. Je tu ještě něco. Pod námi. Na zemi. Blíží se to.

Podívám se na oblohu. Protáhnu si prsty, které vypadají spíš jako ptačí spáry, a zase je pokrčím. Křídla se mi chvějí tak, že s nimi jen stěží manipuluju. Instinkt mi radí vzlétnout, ale já vím, že nahoře jsou helikoptéry. Čekají. Krouží jako supi. Skrz koruny stromů vidím jejich tmavé obrysy. Bolí mě na prsou. Ty nikam neodletí.

Ukazuju Azurce, ať leze za mnou do husté koruny vysoké borovice. Prodíráme se bodavým jehličím, křídla máme přitisknutá co nejtěsněji k tělu, snažíme se vyhýbat špičatým větvím. Zadržujeme dech, vyčkáváme.

Vtom země pod námi ožije, hemží se na ní auta – nákladáky, džípy – a terénní motorky.

„Ne,“ zasípu. Prohlížím si auta a po zuby ozbrojené muže. Na korbě jednoho nákladáku dřepí dva chlapi s vystřelovací sítí. Jsou to zkušený lovci. Dobře vědí, co dělají. Dobře vědí, co chtějí ulovit.

Az se třese tak, že se s námi rozhoupe tlustá větev, na které dřepíme. Je slyšet, jak šustí listí. Chytnu ji za ruku. Jako první jedou terénní motorky, řítí se neuvěřitelnou rychlostí. Řidič jednoho džípu ukáže rukou z okýnka. „Prohlídněte ty stromy!“ zařve. Má hluboký, děsivý hlas.

Az se zavrtí. Stisknu jí ruku ještě pevněji. Právě pod námi projíždí motorka. Řidič má na sobě těsné černé tričko, pod kterým se mu rýsují svaly. Bolestivě se mi napíná kůže.

„Nemůžu tady jen tak sedět,“ zašeptá Az přidruženě. „Letím pryč!“

„Az!“ zavrčím. Můj hluboký dunivý hlas zní vlídně a zoufale zároveň. „Právě o to jim jde. Chtějí nás odsud vyštípat. Musíme zachovat klid.“

„Nevydržím tady,“ procedí Az skrz zaťaté zuby.

Sevře se mi žaludek. Je mi jasné, že Az se tu dlouho schovávat nebude.

Zjišťuju, jak to vypadá dole pod námi, pak se podívám, co dělají vrtulníky nad námi, a nakonec se rozhodnu.

„Dobře,“ polknu. „Mám plán. Rozdělíme se –“

„Ne –“

„Vyletím z úkrytu jako první. Lovci se pustí za mnou a ty se vrhneš do vody. Zajedeš pod hladinu a zůstaneš tam. Tak dlouho, jak bude potřeba.“

Tmavé oči se jí vlhce lesknou, zorničky ve tvaru svislých čárek jí tepou.

„Jasný?“ zeptám se.

Trhaně přikývne. Zhluboka se nadechne, nakrčí přitom nos. „C-co budeš dělat ty?“

Přinutím se k úsměvu, až mě z toho oblé rty zabolí. „Poletím, jak jinak.“